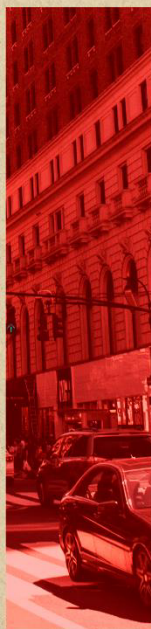

Jouko Kivinen

FEEDBACK

FEEDBACK

FEEDBACK

JOUKO KIVINEN

© 2024 Jouko Kivinen

Kustantaja: BoD • Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-8196-8

SISÄLLYS

1	Pako.....	7
2	Fusepoint.....	10
3	Olga.....	31
4	Justus	42
5	Byrokraatti	54
6	Positiivisia ajatuksia	63
7	Talonvaltaajat	77
8	Lapset.....	90
9	Man O'War	105
10	Mielenosoituspäivä.....	114
11	Rehtori	126
12	Mellakka.....	143
13	Sebastian ja Frank	156
14	Epämukavuusalue	170
15	Gabriel	183
16	Muirin kadut.....	188
17	Jardin de la Joie	205
18	After party.....	220
19	Johnin kuolema	231
20	Maan alla.....	238
21	Sinisen häivähdys	242
22	Paluu Fusepointiin.....	257
23	Tononi.....	277
24	Sex, drugs & rock'n'roll	282
25	Milo	290
	 Epilogi: Frankin satu	 295
	Kaupungin kartta.....	303

1 PAKO

Moottoripyörä säksätti esiin kaupungin pohjoislaidalta, yskäisi pari öljynkatkuista savupilveä sokkeloisissa kortteleissa, löysi oikean kujan ja lähti seuraamaan sitä. Vanhaa 350-kuutioista Hondaa ohjasi rähjäisiin vaatteisiin pukeutunut, nelikymppinen mies, jonka kaulasta roikkui pieni radiopuhelin. Takana satulassa istui farkkuissa ja ulkoilutakissa hieman nuorempi nainen. Matkatavaroina heillä oli vain se mitä mahtui pyörän sivulaukkuihin ja naisen reppuun. Repusta pilkotti esiin käsinmaalatun puunuken pää.

Tie kiemurteli ylös pieniin kyläntapaisiin ja mitättömien, jyrkkärinteisten peltotilkkujen ympäröimiin maataloihin. Mitä korkeammalle he ajoivat, sitä louhikoisempaa oli maasto. Jyrkistä nousuista huolimatta polkupyöräilijöitä näkyi. Heillä oli kapearenkaiset, monivaihteiset uudet pyörät, kypärät, vartalonmyötäinen asu ja tiukka ilme. He rehkivät ylös tien päätepisteeseen asti, mihin oli merkitty luonnonpuiston reittiopasteet, ja laskettelivat sieltä pyöräyttävät syöksyt takaisin alas. Heidän pohkeensa olivat pahkuraisia ja kovia kuin kivet.

Kaksi hävittäjää kiisi matalalla kaupungin halki ja repi auki taivaan sen yltä. Sen kuultuaan mies pysäytti moottoripyörän. He nousivat satulasta ja kääntyivät katsomaan taakseen. Moottorin rytmikäs jumputus peitti ympäröivän metsikön äänet, mutta asutuksen suunnasta kantautuvat poliisien sireenit erottuivat selvästi.

Metropoli levittäytyi horisontin poikki, lännen tasangoilta itään lähes merelle asti, laajana, poltetun sienen ja

teräksen värisenä, rähisevänä ja levottomana. Keskustaa halkova joki välähti auringon valossa, lasiset tornitalot sieppasivat heijastuksen ja sirottivat sen eteenpäin.

Ydinkeskustassa kipusi korkeuksiin mitä tutuin pilvenpiirtäjien rypäs, yrityskauppakeskuksen hilseinen terästetraedri, rahoitusyhtiöiden kulmikas tornitalo, korkeana neulana kohoava Globaldalen konttori ja Dassault Systèmesin kaksi puolikuun muotoista, kulkuputkilla yhdistettyä tornia. Pyramidi, Molo, Parsinneula ja Kissankehto, niin niitä kutsuttiin.

Pilvenpiirtäjiä vasten painautui kymmeniä matalampia, lasiteräksisiä rakennuksia, ja niiden väliköitä rytmittivät häpeämättömän sympaattiset pikku talot, jotka olivat unohtuneet sinne menneiltä vuosisadoilta. Älylaseilla olisi pystynyt erottamaan myös keskustan ylle kohoavat maineikkaat virtuaaliliveistokset.

Laaja linnoitus piirtyi joen partaalle. Siinä oli kalliota kiertävä tukeva ulkomuuri, joka sulki sisäänsä useita linnanpihoja. Sen suojista lääninherra aikoinaan jakoi käskyjään, ja sen järkyttävän paksut seinät, jotka oli rakennettu yhtä järkyttävin uhrauksin, uhkuivat umpimielisyyttä ja voimaa. Juuri linnakkeen ympärille kaupunki oli alun perin kasvanutkin.

Kauempana arkkitehtuuri tyrskysi eri suuntiin ja jätti pölyisiä katukuiluja ajoneuvoille ja kaupungin jatkuvasti kasvavalle väestölle. Siellä täällä näkyi konttiasuntojen kirjavia rykelmiä, ja itälaidan slummi erottui ruskeana, reunoiltaan epämääräisenä tuhruna. Ilma oli raskas pakokaasuista ja lämpöpeitosta, jonka kaupunki oli teollistuessaan kasvattanut ja sen jälkeen kietonut yhä tiiviimmin ylleen. Kesät olivat muuttuneet kuumemmiksi ja talvet märemmiksi, ja samalla kaupungin sosiaalinen

lämpötila oli noussut. Elämä oli kiireistä, värikästä ja infrastruktuurin horjahdellessa altista räjähdyksille.

Nyt keskustan alueelta nousi useita savupatsaita, niin mustia, että liekeissä paloi varmasti kumi, öljy ja erilaiset kemikaalit. Kuului kumea, viipynyt jyrähdys, josta etäisyyden takia oli vaikea sanoa, aiheuttiko sen ukkonen vai jokin räjähdys. Joen lähettyville alkoi hitaasti kasvaa uusi savupilvi.

He seurasivat vaitonaisina sen leviämistä. Sitten he kapusivat takaisin Hondan päälle, mies polkaisi sen käyntiin ja moottoripyörä jatkoi pakoaan kohti vuoristoa.

2 FUSEPOINT

Roskainen, tulitaistelujen runtelema asuinalue levittäytyi Jaken ympärillä. Fusepointissa mikään ei ollut arkipäiväisempää kuin taistelu. Koko peli oli suunniteltu taistelua varten, ja se mitä ei uuden yhteenoton aikana rikottu, oli syntynyt hajallisena jo piirustuspöydillä.

Pikku tulitikuiksi ja kivenmurusiksi moneen kertaan pommitettu puistikko oli aivan Jaken edessä, mutta se ei tarjonnut minkäänlaista suojaa.

– Mä en selvi täällä yksin. Tononi?

– Mä tuun, kuului rätisevä radioääni.

Teknisesti ääni olisi hyvin voinut olla syvän selkeä, stereofoninen ja 320-bittinen, mutta immersio vaati rätinää ja pauketta. Rutina oli käytännössä teollisuusstandardi näissä maailmoissa.

– Mis oot?

– Mä oon tääl varastoalueella.

– Ehditsä?

– Tarpeeks. Snipulla voin alottaa tosta katolta.

– Missä Zape on?

– Se jäi lagittaa johokki.

– Zape!? Ei kuulu mitään.

– Just. Onks siltä mikki kiinni?

– Just tuuballa tai jotain.

– Ei helvetti. Missä se oli viimeks?

– Bronxissa.

– Sillä lailla. Darpa, ootsä hollilla?

Toinen rätisevä ääni liittyi keskusteluun.

– Täällä olen.

– Mitään erikoista?

- Ei. Kerään matskuja.
- Pääset LZ:lle?
- Joo, ei ongelmaa.
- Ootsä Jake tulossa?
- No vittu Tono, en mä nyt LZ:lle. Kun pääsis edes tän aukion yli äksdee.
- Venaa pari sekkaa, suojaan.
- Ne tulee ylhäältä mä luulen, mä kuulen ääniä.
- Miksei kadulta?
- En mä tiedä. Ehkä ne osas arvata.
- Voitsä siirtyy siitä?
- Koetan tota käytävää. Hiippaan siitä mut sitten tulee kiire tuolla päässä. Meen nyt.
- Ok. Tuun sinne aukion laitaan.
- Ok.

Jake siirtyi pomminsirpaleiden runtelemaan pylväs-käytävään. Käytävän puolivälissä yksi vihollistiimin jäsenistä ryntäsi yhtäkkiä oviaukosta Jaken eteen. Molemmat epäröivät sekunnin kymmenyksen, mutta lopulta Jake ampui nopeammin. Smg:n sarja kaatoi miehen. Vaimentamattoman aseensa meteli kuului kovana ja kaikui kauas, joten Jake lähti saman juoksemaan. Hän otti seuraavan oviaukon, syöksyi sisään ja sitten jatkoi hitaasti kyyryssä syvemmälle taloon. Hän koetti mennä niin hiljaa kuin pystyi, mutta kolhi kiireessä romua ja kuuli heti juoksuaskelia yläkerrasta.

- Mä törmäsin yhteen, siis melkein törmäsin, Tononi sanoi. – Se oli selin ja käyttäs johokki päin huoltista.
- Okei. Mullon vähän kiire, ne muut tulee nyt perässä. Mä meen yli. Suojaa nyt sitte.
- Jes.

Jake juoksi talon läpi ja aukion laitaan. Takaa kuului murtuvien kattotiilien ropinaa ja ääniä, kun betoniseinää

nuijittiin puhki. Peltitynnyri lähti vierimään. Raskaita askelia, jotka hiipuivat taakse Jaken juostessa. Laukauksia, kevyen sarjatuliaseen ääni. Mutta luodit eivät tulleetkaan Jaken suuntaansa, siellä ammuttiin jotakin muuta. Kuului kimeää kirkumista ja sitten Jake kuuli, kun raskas luoti sirahdi ylitse ja mäjähdi johonkin pehmeään takana. Sekuntia myöhemmin kuului Tononin aseensa jyrkkä, synkeä jyrähdys. Jake jatkoi juoksuaan. Toinen kumea laukaus, ja nyt takaa kuului kirous.

Jake pääsi aukion toiseen laitaan, loikkasi matalan aidan yli ja maastoutui talon seinän viereen. Hän pujotti aseensa piipun aidan rakoon ja tähtäili sen ylitse. Talosta kuului yhä ääniä.

– Tono, mikä tilanne?

– Mä sain yhden. Mut siel on varmaan vielä ainakin yksi, tai kaksi. Mut niillä on jotain ongelmia paikallisväestön kanssa.

– Paikallis... rite. Pitäskö soittaa Zaphodille, jos sillä on joku? Jos se ei tuu takas meillä on sikana matkaa LZ:lle. Jos muut menee full tiiminä ollaan alakynnessä.

– Niillä voi olla vaan pari tyyppeä enää jäljellä niilläki.

– Mut ei kaikilla.

– Mihin se Zape jäi?

– En tajua. Se ei vastannut eikä tagannu sijaintia. Varmana afkina koko ajan.

– Paskat. Zape! Zaphod! Saatana ZAPE!

– Jätetään ja katotaan illalla uusiksi?

– Mä sanon et jatketaan. Ja jos se nyt kohta tulee.

– Ei se selvi yksin. Ja sit jos joku tiimi sattuu siihen –.

Venaas, katon kartan.

– Ok. Darpa kaikki edelleen ok?

– Joo.

Jake avasi kartan ja zoomasi ulos rakennuksista. Se oli vain pieni maalaiskylä. Muutama surkea talo, jotka nököttivät lähellä toisiaan kuin hakien suojaa kalsealta, harmaalta maailmalta. Fusepointin maailma oli juuri sellainen.

Aukiolta kylän keskellä lähti tie kolmeen suuntaan. Tononi oli nyt passissa kaupungintalon tornissa, sieltä näkyi kaikki liike. Paitsi talojen sisälle ei näkynyt. Darpa oli suolla, siellä ei paljon jengiä liikkunut. Zaphod piti hakea ja se oli luultavasti jossakin Bronxissa.

Bronx oli ruosteen ja pomminsirpaleiden kirjoma suurkaupunki, jonka lähin liittymä oli vain parin kilometrin päässä. He voisivat mennä sinne. Kaupungin keskustaan ei ollut mitään asiaa näillä varusteilla, siellä sai luodin nahkaansa tai taudin, mutta Zaphodin kämppä oli cityn tällä laidalla.

– Voitasko me nyt sitten kiertää Bronxin kautta?

– Riittääks safka ja vesi? Tononi kysyi. – Saitsä Jake mitään?

– En mä saanu ku yhden kanisterin, kun nuo tuli.

– Saakeli. No jos tuollois matkalla joku kaivo joka ei ole pilaantunu. Mut pahempi ongelma on safka, mistä sitä saa?

– Olis pitäny leikellä kappaleita tosta tyypistä mutta kun ei ehtiny. Tono onks siellä mitään?

– Täällä ei ole kuin hämähäkinseittejä ja pölyä.

– Pitää sit vaan toivoa et matkalla löytyy jotain. Ja sit Bronx vois olla potentiaalinen.

– Joo. Okei, kierretään sieltä.

– Zaphod majailee siinä sillan lähellä, jos mennään ton maaston läpi ja sit joelle.

– Siinä ei ole mitään suojaa siinä sillalla. Ihan aukee.

– Sit jos ei muu auta pitää kahlata. Jos virta ei ole mikään paha.

– Darpa kuulitsä? Jake meinaa kahlata.

Darpa nauroi mikkiin.

– No mitä??

– Näet sitten kun näet sen joen.

– Jassoo. Darpa sulla ideoita safkasta?

– Mulla on jotain sammakoita.

– Mitä vittua?

– Siis jotain tämmösiä sammakon näköisiä otuksia, mut skannerin mukaan syötäviä.

– Öh, okei. Onks paljonkin?

– Nää riittää loppupäiväks meille kolmelle. Sit paskavettä yks kanisteri, jos Tononilla on vielä tabuja.

– On.

– Okei sitä pärjätään huomiseen. Meettekste nyt Bronxiin vai?

– Joo.

– Okei mä tuun siihen hollille. Täällon hiljasta tällä puolella.

– Ok. Tuutsä joen toista rantaa?

– Jollei siinä ole pesäkkeitä. Mä ehdin ekana sinne vahtaamaan sitä siltaa, ni voin ehkä suojata.

– Okei. Mennään.

Jake lähti ryömimään takaperin aidan luota ja jatkoi kunnes pääsi talon nurkan taakse. Siellä hän nousi pystyyn ja lähti hölkyttelemään talojen takana kasvavaan pikku metsikköön.

– Kunhan ei ole elukoita. Jos niitä joutuu paukuttelemaan niin vihut on heti perässä.

– Otetaan ongelma kerrallaan.

Itään oli vaan ruohikkoa ja länteen kivikkoa, joka olisi pitänyt ryömiä läpi. Liian hidasta. Jake katsoi taakseen ja näki Tononin tulevan matalana perässä.

– Valmiina?

– Joo paitti henkisesti. Mee hitaasti, mä en haluu osua mihinkään roinaan.

– Meinaatsä että ne vois olla vielä toimivia. Psyko.

– No kyl mä tiedän et ne voi olla. Artur hiplasi yhtä sellasta skanneria mitä ne pudottelee koneista, eikä jäbästä jääny jäljelle mitään.

– Rutto on kyllä isompi riski. Ei tarvi saada ku yks hyönteisparvi naamalle ja se alkaa.

– Joo.

Jake eteni supervarovaisesti ja tarkkaili jokaista liikahdusta. Hän kaarsi loivasti kohti etelää, katsoi välillä kompassia ja jatkoi kunnes pääsi puiden seasta ulos. Pieni kumpare toimi sopivasti näkösuojana kylään päin. Jake pisti juoksuksi ja Tononi seurasi hieman mutkitellen perässä. Joku olisi hyvin voinut keksiä tulla passiin kumpareella kasvavaan ruohikkoon. He pääsivät kuitenkin yli ongelmitta. Bronxin rapautuneet tornitalot piirsivät sakaraista viivaa horisonttiin, ne mitkä vielä seisoivat pystyssä. Jotain harmaata liikehti niiden välissä.

* * *

He ohittivat kasvimaita, joissa kasvoi pitkää maissia, hyppivät varovasti matalien aitojen yli ja kahlasivat ruohikossa. Askeleet jättivät siihen hienoiset painanteet. Jake kompastui johonkin metalliseen ja kaatui turvalleen maahan. Riistarauta napsahti hänen vasempaan käteensä kiinni ja piti.

– Ai saatana!

– Venaa mä tuun.

Tononi päästi Jaken irti ja kietoi siteen.

– Infektio?

– Ei tullu, Jake katsoi skanneria. Ja sitten karttaa. Kylä ja kasvimaat loppuivat, ja edessä päin oli vain autohalleja, huoltoasemia, autonraatoja ja hylättyjä motaribaareja. Hän katsoi maisemaa kartan ohitse: kyllä, piti paikkansa. Romua ja roskaa niin pitkälle kuin viitsi katsella, ja kaiken yllä tummat pilvet, jotka lupasivat sadetta. Ja nuo oudot usvanriekaleet Bronxin yllä. Jos sade tulisi, olisi pakko mennä suojaan.

– Tietä tuosta päästään suoraan. Jake katsoi uudestaan karttaa. – Mut vähän on aukeata.

– Ei voi. Jokainen, joka haluaa täältä Bronxiin, menis tästä. Ja jättäs jonkun pitämään selustasta huolen. Ehkä väijytyksen.

– Meinaatko?

– Mä laittasin. Ainakin jos on raaka-aineet vähissä, mistäs niitä paremmin saa ku perässä tyhmänä juoksevista tyypeistä.

– No okei, väistetään sit. Mennään tuon penkan toiselta puolelta. Siinä on joku oja, ollaan suojassa jos pysytään matalana.

– Okei.

– Missä Darpa?

– Mä oon täällä sillalla jo. Missäs te?

– Chillailaan täällä motarilla. Venaa.

Jake ja Tononi ryntäsivät tienpenkan yli kuivaan ojasyvennykseen ja jatkoivat matkaa. Runsaat puoli kilometriä edettyään he kuulivat puhetta. He menivät kyykkyyn ja hiippailivat varovasti ruosteisesta autosta ja parista suuresta heinäpaalista tehdyn suojan taakse. He näkivät kaksi pelaajaa suojavarusteissa, selin heihin, ja

